

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَىٰ - نِكَّةٍ رَسُولًا أُولَىٰ - أَجْنَحَةَ مَثْنَىٰ وَ ثُلُثًا وَ رَبْعًا يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (1)

ثنا و سپاس است برای خدا آفریننده آسمان ها و زمین، سازنده فرشته گان فرستاده گانی صاحبان بال ها دو و سه و چهار. می افزاید در آفرینش آنچه می خواهد. هر آینه خدا بر همه چیز توانا است. (1)

مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَ مَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (2)

آنچه باز می کند (اعطاء می کند) خدا برای مردم از رحمت پس نیست جلوگیری برای آن و آنچه می کند جلوگیری پس نیست فرستنده برای آن از بعد او. و او است غالب، نهایت هوشیار. (2)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ فَآتَىٰ تَوْفُكُونَ (3)

ای مردم یاد کنید نعمت خدا را بر شما. آیا از آفریننده ئی است غیر خدا روزی می دهد شما را از آسمان و زمین؟ نیست هیچ معبودی مگر او؛ پس چگونه برگردانیده می شوید؟ (3) وَ إِن يَكُذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَ إِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ (4)

و اگر به دروغ نسبت می کنند ترا پس به یقین به دروغ نسبت کرده شد پیغمبران از پیش تو. و به سوی خدا باز گردانیده می شود کار ها. (4)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۖ وَ لَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْعُرُورُ (5)

ای مردم هر آینه وعده خدا حق است؛ پس نفریبید شما را زنده گانی دنیا؛ و نفریبید شما را در باره خدا شیطان فریبنده. (5)

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ (6)

هر آینه شیطان برای شما دشمن است پس بگیریید او را دشمن. جز این نیست که می خواند

گروه خود (پیروان خود) را تا باشند از اهل آتش شعله ور. (6)

الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ (7)

آنانکه نامعتقد شدند برای ایشان است عذاب سخت؛ و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته برای ایشان است آمرزش و مزدی بزرگی. (7)

أَمْ مَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا لِي فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ لِي فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَاتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ (8)

آیا پس کسی که آراسته کرده شده برای او بدی عمل او پس دید آن را نیک؟؛ پس هرآئینه خدا می کند گمراه کسی را که می خواهد و می کند رهنمائی کسی را که می خواهد؛ پس از بین نبر (نکن هلاک) نفس خود را در باره ایشان از غم و اندوه. هرآئینه خدا دانا است به آنچه می کنند. (8)

وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَدْيِ مِثِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ (9)

و خدا آنکه فرستاد شمال ها را پس بلند می کند ابر هائی پس روان کردیم ما آن را به سوی شهر مرده پس زنده می سازیم ما به آن زمین را بعد مردن آن. همچنین است برانگیختن. (9)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَىٰ أَتُكَّ هُوَ يُبْورُ (10)

کسی که است می خواهد ارجمندی را پس برای خدا است ارجمندی همه یکجا. به سوی او بالا می رود سخن پاکیزه و عمل نیک بلند می کند آن را. و آنانکه بد می اندیشند بدی ها برای ایشان است عذاب سخت؛ و بد اندیشی آنها آن نابود می شود. (10)

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَرْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ (11)

و خدا آفرید شما را از خاک باز از نطفه باز ساخت شما را جوره ها. و نمی کند حمل از زنی و نه ضایع می کند (یا می زاید) مگر به علم او. و نمی شود دراز عمر از دراز عمری

و نه کاسته می شود از عمر او مگر در کتابی است. هر آئینه این بر خدا آسان است. (11)
وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَ هَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ صلى وَ مِنْ كُلِّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا
طَرِيًّا وَ تَسْتَخْرِجُونَ حَلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا صلى وَ تَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَازِرَ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ صلى وَ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ (12)

و نمی شود برابر دو بحر، این تازه، شیرین، گوارا نوشابه آن و این شور، تلخ؛ و از هر
یک می خورید گوشت تازه و بیرون می آورید زیوری که می پوشید آن را؛ و می بینی
کشتی را در آن شگافنده تا طلب کنید از فضل او و تا بود شما سپاس گذاری کنید. (12)
يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ يُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ كُلًّا يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى
ذَلِكَمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ (13)

در می آورد شب را در روز و در می آورد روز را در شب و خدمت گذار ساخت آفتاب را
و مهتاب را هر یک می رود تا وقت معینی. این است خدا پروردگار شما برای او است
پادشاهی. و آنانکه می خوانید (می پرستید) از غیر او نیستند دارنده از مقدار پوست خسته
خرما. (13)

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَ لَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ صلى وَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَ
لَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ (14)

اگر بخوانید ایشان را نمی شنوند خواندن شما را و اگر می شنیدند نمی توانستند جواب دادن
برای شما؛ و روز قیامت منکر می شوند به شریک مقرر کردن شما. و نمی دهد خبر ترا
مانند (خدای) آگاه. (14)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ صلى وَ اللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (15)

ای مردم شما محتاجانید به سوی خدا؛ و خدا او است بی احتیاج، ستوده. (15)
إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَ يَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (16)

اگر بخواهد می سازد نابود شما را و می آورد آفرینش نو. (16)
وَ مَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ (17)

و نیست این بر خدا دشوار. (17)

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمَلِهَا لَا يُحْمَلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَ لَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۗ وَ مَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَ إِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (18)

و بار نمی بردارد هیچ بار بردارنده بار دیگری را. و اگر بخواند سنگین باری به سوی بار خود نمی شود حمل از او چیزی و اگر چه باشد صاحب نزدیکی. جز این نیست که بیم می دهی آنان را که می ترسند پروردگار ایشان را به نادیده و برپا کردند نماز را. و کسی که پاک شد پس جز این نیست که پاک می شود برای نفس خود. و به سوی خدا است باز گشت.

(18)

وَ مَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَ الْبَصِيرُ (19)

و نمی شود بابر نابینا و بینا. (19)

وَ لَا الظُّلُمَاتُ وَ لَا النُّورُ (20)

و نه تاریکی ها و نه روشنی. (20)

وَ لَا الظُّلُّ وَ لَا الْحُرُورُ (21)

و نه سایه و نه شمال های سوزان. (21)

وَ مَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَ لَا الْأَمْوَاتُ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَ مَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ (22)

و نمی شود برابر زنده گان و نه مرده گان. هر آینه خدا می شنواند کسی را که می خواهد؛ و نیستی تو شنونده کسانی را که در قبر ها اند. (22)

إِن أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ (23)

نیستی تو مگر بیم دهنده. (23)

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَ نَذِيرًا ۗ وَ إِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ (24)

هر آینه ما فرستادیم ترا به حق مژده دهنده و بیم دهنده. و نیست از ملتی مگر گذشته است در آن بیم دهنده ئی. (24)

وَ إِن يُكذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَ بِالزُّبُرِ وَ بِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ (25)

و اگر به دروغ نسبت می کنند ترا پس به یقین به دروغ نسبت کردند آنان از پیش ایشان، آمد به ایشان پیغمبران ایشان با نشانه های روشن و با رساله ها و با کتاب روشن. (25)

ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ (26)

باز گرفتم آنان را که نامعتقد شدند؛ پس چگونه بود ناخوشنودی؟ (26)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا ۗ وَ مِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بِيضٌ وَ حُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَ غَرَابِيبُ سُودٌ (27)

آیا ندیدی آنکه خدا فرو فرستاد از آسمان آبی پس بیرون آوردیم ما با آن میوه ها گوناگون رنگ های آنها. و از کوه ها قطعات سفید و سرخ گوناگون رنگ های آنها و بسیار سیاه. (27)

وَ مِنَ النَّاسِ وَ الدَّوَابِّ وَ الْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ ۗ كَذَلِكَ فِي إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ أُولَئِكَ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ (28)

و از مردم و جانوران و چهار پایان، گوناگون رنگ های آن همچنان. جز این نیست که می ترسد خدا را از بنده گان او دانشمندان. هر آئینه خدا است غالب، آمرزنده. (28)

إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ أَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَ عَلَانِيَةً يَرْجُونَ تَجَارَةً لَّنْ تَنْبُورَ (29)

هر آئینه آنانکه تلاوت می کنند کتاب خدا را و برپا کردند نماز را و خرچ کردند از آنچه روزی دادیم ما ایشان را پنهان و آشکارا، امید می کنند داد و ستدی را که هرگز نابود نمی شود. (29)

لِيُؤْفِقَهُمْ أُجُورَهُمْ وَ يَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ (30)

تا به تمام داده شود ایشان را مزد ایشان را و می سازد زیاده (مزد) ایشان را از فضل خود. هر آئینه او است آمرزنده، سپاس گذار. (30)

وَ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ (31)

و آنچه وحی فرستادیم ما به سوی تو از کتاب او است حق، تصدیق کننده برای آنچه میان

دست او (پیش از آن) است. هر آینه خدا است به بنده گان خود البته آگاه، **(31)**
ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا **صلى** فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ و مِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ و مِنْهُمْ سَابِقٌ
بِالْخَيْرَاتِ بِإِذْنِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ **(32)**

باز میراث دادیم ما کتاب را آنان را که برگزیدیم ما از بنده گان ما؛ پس بعضی از ایشان
ستم گار است بر نفس خود و بعضی از ایشان میان رو است و بعضی از ایشان سبقت کننده
به نیکی ها است به اجازه خدا. این است آن فضل بزرگ. **(32)**

جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُحَلِّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ و لُؤْلُؤًا **صلى** و لِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ **(33)**

بوستان های همیشه ماندن می در آیند در آنها پوشانیده می شوند در آن جا از دستبند ها از
طلا و مروارید؛ و لباس شان در آن جا ابریشم است. **(33)**

و قَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي - أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ **صلى** إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ **(34)**

و گفتند: ثنا و سپاس است برای خدا آنکه دور کرد از ما اندوه را؛ هر آینه پروردگار ما البته
آمرزنده، سپاس گذار است. **(34)**

الَّذِي - أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ و لَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ **(35)**

آنکه جای داد ما را جای ماندن همیشه گی از فضل خود نمی رسد ما را در آن جا رنجی و
نمی رسد ما را در آن جا خسته گی. **(35)**

و الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا و لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِّنْ عَذَابِهَا كَذَٰلِكَ
نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ **(36)**

و آنانکه نامعتقد شدند برای ایشان آتش دوزخ است، نمی شود امر بر ایشان پس (که) بمیرند
و نه سبک می شود از ایشان از عذاب آن. این چنین سزا می دهیم هر ناسپاس را. **(36)**
و هُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۖ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ
فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ و جَاءَكُمُ النَّذِيرُ **صلى** فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَّصِيرٍ **(37)**

و ایشان فغان می کنند در آنجا: پروردگار ما بیرون آور ما را، عمل کنیم کار شائسته غیر
آنکه بودیم عمل می کردیم. آیا ندادیم عمر شما را آنچه (آنقدر تا) پند پذیر شود در آن کسی
که رسید پند و آمد به شما بیم دهنده؟؛ پس بچشید، پس نیست برای ستم گاران از یاری دهنده
ئی. **(37)**

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (38)

هر آئینه خدا است دانای نادیده آسمان ها و زمین. هر آئینه او است دانا به داخل سینه ها.

(38)

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ ۗ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۖ وَ لَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا ۖ وَ لَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا (39)

او است آنکه ساخت شما را جانشینان در زمین. پس کسی که نامعتقد شد پس بر او است نامعتقدی او؛ و نمی افزاید نامعتقدان را نامعتقدی شان نزد پروردگار شان مگر نفرین؛ و نمی افزاید نامعتقدان را نامعتقدی شان مگر زیان. (40)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَاوَاتِ أَمْ ءَاتَيْنَاهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْهُ ۗ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا (40)

بگو: آیا دیدید شما شریکان خود را، آنانکه می خوانید از غیر خدا، بنمائید مرا چه چیز آفریدند از زمین؟ یا برای ایشان است شرکت در آسمان ها؟ یا دادیم ما ایشان را کتابی پس ایشان بر دلیل روشن اند از آن؟ بلکه نمی دهد وعده ستم گاران بعضی ایشان بعضی را مگر عقیده غلط. (40)

إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا ۗ وَ لَئِنْ زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا (41)

هر آئینه خدا نگاه می دارد آسمان ها و زمین را (از) آنکه بلغزد. و البته اگر بلغزند نمی دارد نگاه آنها را هیچ کسی از بعد او. هر آئینه او است برده بار، آمرزنده. (41)

وَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنَ إِحْدَى الْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا (42)

و قسم خوردند به خدا سخت ترین سوگند های ایشان البته اگر آمد ایشان را بیم دهنده البته باشند راه یابنده تر از هر یک از ملت ها؛ پس چون آمد ایشان را بیم دهنده نیفزود ایشان را مگر نفرین را. (42)

اسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَ مَكْرَ السَّيِّئِ ۗ وَ لَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ ۗ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سَنَةً

الأُولَئِكَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ^{صلى} وَ لَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَحْوِيلًا (43)

تکبر در زمین و حیلۀ بدی. و در بر نمی گیرد حیلۀ بد مگر به اهل آن. پس آیا انتظار می کنند مگر روش پیشینیان را؟ پس هرگز نیابی برای روش خدا تبدیلی؛ و هرگز نیابی برای روش خدا تغییری. (43)

أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَ لَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا (44)

آیا نکردند سیر در زمین پس ببینند چگونه بود سرانجام آنان از پیش ایشان و بودند زیادتر از ایشان در قوت. و نیست خدا تا عاجز کند او را (خدا را) از چیزی در آسمان ها و نه در زمین. هر آینه او است دانا، توانا. (44)

وَ لَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَ لَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ^{صلى} فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا (45)

و اگر (می گرفت) خدا مردم را به آنچه به دست آوردند (خدا) نمی ماند بر پشت آن (زمین) از جانوری ولیکن مهلت می دهد ایشان را تا میعاد مغینی؛ پس وقتیکه آمد میعاد ایشان پس هر آینه خدا است به بنده گان خود بینا. (45)